

Susan Wiggsová

Knih kupectví ztrát a nálezů

Natalie Harperová se v důsledku tragédie stává zároveň dědičkou sanfranciského knihkupectví a pečovatelkou svého dědečka. Aby měla péči o něj z čeho hradit, rozhodne se obchod prodat. Jenže dědeček je zásadně proti, a Natalii tak nezbývá než opustit slibnou kariéru, přestěhovat se do bytu v historické budově a provoz krámků neochotně převzít.

Brzy však zjišťuje, že knihy jí poskytují vítanou úlevu v nesmírném žalu, a její život se začne pomalu obracet k lepšímu. Najme šikovného řemeslníka Peache Gallaghery, aby v domě provedl potřebné opravy, a k jejímu velkému překvapení se neslavný začátek začne obracet v nečekanou cestu objevů a poznávání pravdy o její rodině, budoucnosti i srdci. Může Natalie v nové kapitole svého života najít nejen samu sebe, ale i lásku a štěstí?

„Kniha, kterou si užijí příznivci literatury pro ženy, žhavé romantiky a románů Nory Robertsové a Kristin Hannahové.“

– Library Journal

Susan Wiggsová

**Knihkupectví
ztrát a nálezů**

Susan Wiggsová

Knih kupectví ztrát a nálezů

Přeložila Hana Catalano

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Tato kniha je fikce.

*Jména, postavy, místa i události jsou dílem
autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity
v rámci fiktivního vyprávění.*

*Jakákoli případná podobnost
se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými,
událostmi či místy děje je zcela náhodná.*

THE LOST AND FOUND BOOKSHOP

HarperCollins Publishers,

195 Broadway, New York, NY 10007.

Copyright © 2020 Susan Wiggs

Translation © Hana Catalano, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-529-6 (ePub)

ISBN 978-80-7625-528-9 (pdf)

ISBN 978-80-7625-151-9 (print)

*Věnováno
knihkupcům, šířitelům snů.*

ÚVOD

*Zámek J. C. Flooda
San Francisco*

Natalie Harperová stanula na matčině pohřbu před shromážděnými lidmi. Pohlédla na řečnický pultík. Na jeho šikmé desce ležela složka s názvem Průvodce pro truchlící spolu s jejími poznámkami. Brožura sice obsahovala souhrn rad, ale nevysvětlovala jednu věc: Jak po tomhle žít dál?

Natalie s sebou ty stránky nosila celé dny a doufala, že se jí nějak podaří najít vysvětlení nevysvětlitelného nebo způsob, jak vyslovit to nepopsatelné. Žádné poznámky a zdroje na světě nedokázaly proniknout do nedokončeného příběhu matčina života, který v Nataliině žalu visel někde těsně mimo její dosah. Slova se jí před očima třpytila jako vlhká šmouha.

Snažila se upamátovat, co měla v úmyslu říct – jako kdyby šlo ve třiminutovém proslovu shrnout život Blythe Harperové. Co se říká na posledním rozloučení s matkou? Že s vámi byla každou minutu vašeho života od chvíle, kdy jste se poprvé nadechli, až do minulého týdne, kdy odešla navždy. Že byla krásná a inspirující. Skvělá, ale často dětinská. Výstřední a uměla naštvat. Komplikovaná a milovaná. Že byla všechno – matka, dcera, kamarádka, knihkupyně, šířitelka snů.

A že v tu chvíli, kdy ji Natalie potřebovala nejvíc, Blythe Harperová právě padala z nebe.

PRVNÍ ČÁST

Neboj se smrti, ale spíš neprožitého života.

Nemusíš žít navěky, musíš jen žít.

– z filmu TAJEMSTVÍ NESMRTELNÝCH

Archangel, okres Sonoma, Kalifornie
O týden dříve

Pro Natalii to byla důležitá událost. Určitě nejdůležitější v její dosavadní kariéře. Celá firma Pinnacle Fine Wines se shromáždila v přijímacím sále, aby oslavila její povýšení a obchod za milion dolarů, který Natalie pro firmu sjednala. Její vlastní matka se však neukázala.

Jak typické.

Je pravda, že jet z města do Archangelu mohlo být v odpoledních hodinách nevypočitatelné. Stejně tak ale bylo možné, že Blythe Harperová dočista zapomněla, že by se měla na oslavě úspěchu své dcery ukázat.

Natalie nasadila úsměv, přejala si rukama po saku šitým na míru, konzervativním kousku, který si oblékla přes bílou hedvábnou halenku s mašlí kolem krku, za kterou kvůli téhle události utratila spoustu peněz. Mezitím sledovala majitele firmy Ruperta Carnabyho, jak kráčí k pódiu na stupínku. Cestou se zastavoval, aby se pozdravil s kolegy. Pak se podívala ke dveřím a napůl doufala, že jimi matka na poslední chvíli vrazí dovnitř.

Její druhá polovina si nedělala iluze.

Připomněla si, že už je dospělá žena, ne malé dítě, které potřebuje, aby se maminka objevila na školní akci. Tedy ne že by to Blythe někdy dělala.

I když to vědomě nepočítala, věděla, že matka v jejím životě propásla hodně věcí. Od tradiční ceremonie při sklá-

dání dívčího skautského slibu přes kalifornský šampionát v matematice až po její promoci. Vždycky se našel nějaký důvod – nemohla zavřít obchod, čekala na nějakého obchodního zástupce, nepodařilo se jí půjčit si auto, měla akci s VIP spisovatelem – samé dobré důvody, u nichž by si Natalie, kdyby je rozporovala, připadala malicherně.

To je fuk, pomyslela si a přešlápla z nohy na nohu ve svých moderních, avšak nepohodlných středně vysokých lodičkách. *V pohodě*. Matka by měla výmluvu a Natalie by neprotestovala. Jako vždycky. Ale aby byla fér k matce, která dceru vychovala sama, musela uznat, že Blythe v knihkupectví prostě moc volného času nemá. Posledních třicet let obchod vedla skoro sama a často neměla finance na výpomoc.

Mandy McDowellová, Nataliina kolegyně z logistiky, procházela kolem se sklenicí vína a přitom bavila kolegu další historkou o svých roztomilých, ale nevychovaných dětech.

Natalie si až moc pozdě uvědomila, že se Mandy nedívá před sebe. Nestačila včas uhnout a Mandy na ni vyšpláchla víno.

„Proboha, Natalie!“ vykřikla Mandy s vykulenýma očima. „Neviděla jsem tě. Sakra, moc se omlouvám!“

Natalie si odtáhla bílou hedvábnou halenku od těla. „Skvělý,“ procedila mezi zuby, popadla ubrousek a tiskla ho na skvrny od vína.

„Sodovka na záchranu,“ přispěchala Mandina kamarádka Cheryl s ubrouskem a láhví. „Ukaž, pomůžu ti.“

Zatímco si Natalie přidržovala halenku kousek od podprsenky, na níž se víno podepsalo také, Mandy a Cheryl se snažily velkou skvrnu odstranit. „Jsem hrozné nemehlo,“ řekla Mandy. „Můžeš mi vůbec někdy odpustit? Bože, neměla bys. A zrovna dneska, právě když máš jít na pódium...“

„Byla to nehoda,“ připustila Natalie a snažila se zachovat klid. Pokusila se tu situaci zlehčit.

„Slib mi, že mi pošleš účet z čistírny,“ pokračovala Mandy. „A jestli ty fleky nezmizí, samozřejmě ti koupím novou halenku.“

„Tak jo,“ zamumlala Natalie. Věděla předem, že kolegyně slib nedodrží. Mandy byla samoživitelka, věčně měla hluboko do kapsy. Jen s velkým úsilím dokázala platit běžné účty. Podle jejích prodloužených řas a pěstěných nehtů jí ale zřejmě nevadilo utrácet za péči o sebe. Nicméně vždycky měla nedostatek hotovosti.

Nesud, připomněla si Natalie. *Lidi mají své důvody.*

Mandy jí věnovala pohled plný naivního soucitu. „Hele, myslela jsem, že tvoje matka dneska přijede z města.“

Natalie zaskřípala zuby a pak se přinutila čelisti uvolnit. „Jo, nemám tušení, co se stalo. Možná hustý provoz. Nebo do toho mohlo přijít něco v knihkupectví. Vždycky má problém se odtamtud dostat.“

„A určitě jsi jí řekla, že je celá tahle akce na tvoji počest?“

„Ví to,“ zahučela Natalie. Mandy byla hodně upřímná, ale její otázky nepomáhaly.

„A co Rick? Copak tady tvůj přítel s tebou nechce být, když máš svůj velký den?“

„Má zkušební let a nemohl se z toho vyvlíknout,“ odpověděla Natalie.

„To je škoda. Hádám, že si u Leteckých inovací vylepšuje kariéru. Když jsme spolu chodili, nikdy nic neodkladného neměl, když jsem měla v diáři velkou akci.“ Než se Natalie přestěhovala do Archangelu, Mandy a Rick spolu chodili. Zůstali přáteli, což Mandy až otravně často ráda připomínala. Teď se vytasila s mobilem. „Hele, pošlu mu fotku, aby viděl, o co přichází.“

Mandy nečekala na žádné námitky a vyfotila Natalii s otevřenou pusou a nelichotivým výrazem. Než ji Natalie stačila zastavit, fotku odeslala.

Díky, pomyslela si. A potom: *Není to žádný velký den. Je to práce, toť vše.* Rozhlédla se kolem. Kolegové si pochutnáva-

li na jednohubkách a u otevřeného baru si dolévali víno. *Žádný z vrcholných životních zážitků.*

V tu chvíli rychlé cinkání skla přitáhlo veškerou pozornost k pódiu.

„Dobré odpoledne vespolek,“ řekl Rupert, skloněný nad mikrofonem. Se svým typickým chlapeckým úsměvem se rozhlédl po shromáždění. „A tím dobrým odpolednem myslím skvělé odpoledne. A odpolednem myslím příjemnou hodinku.“

Z davu se ozvalo chichotání. „Chtěl jsem dnes věnovat trochu času oslavě. Natalii Harperovou nemusím představovat, protože ji všichni znáte, ale chtěl bych říct pár slov. Natalie!“ Rupert pokynul směrem k ní. „Pojď sem nahoru za mnou.“

Zapínala si sako a cítila, jak se červená. Věděla, že skvrna od vína bude nad klopami stále vidět. Hrudník měla vlhký a lepkavý, načichlý archivním vínem.

„Trocha historie, když dovolíte,“ začal Rupert. S oblibou se vždycky rád rozpovídal o historii rodinného podnikání v distribuci vína. „Když mě babička Clothilde pověřila vedením Pinnacle, řekla: ‚Máš jediný úkol.‘“ Předvedl dokonalou imitaci francouzského přízvuku své babičky. „Přinést světu víno a být vynikající.“ A cesta, jak to dokázat, je pracovat pouze s vynikajícími lidmi.“ Ukročil stranou a pokynul Natalii, aby přistoupila. „Moji přátelé, Natalie Harperová ten mandát ztělesňuje. Předávám tedy mikrofon naší nové viceprezidentce digitálního skladového hospodářství.“

Tlumený potlesk ji doprovodil na pódium. Rupert zářil, jeho porcelánové zuby se jen leskly. Natalie byla v malém, maličkém koutku mysli přesvědčená, že si Rupert uvědomuje, jak ho držela nad vodou, zatímco si potřásl rukou s dodavateli a klienty a v pracovní době hrál na úkor firmy golf. To byl pravděpodobně skutečný důvod jejího povýšení.

„Děkuji,“ řekla rozpačitě. Nebyla zvyklá být středem pozornosti. Název její nové pozice zněl podivně nebo možná trochu fiktivně, když se vyslovil nahlas. Domnívala se, že to je povahou oboru, v němž pracuje. Zvolila si tohle zaměstnání pro jeho stabilitu a obchodní využitelnost. Pro někoho, kdo zvládá informační technologie a logistiku, bude vždycky místo, protože se jedná o obor, o nějž se devadesát devět procent lidí vůbec nezajímá a nebavil by je.

Řídit skladové zásoby nebylo jako být diplomat, hlubinný potápěč, vinař, knihkupec, tedy povolání, která by lidi v podstatě mohla bavit. „Jsem za tuto příležitost vděčná,“ pokračovala, „a těším se na to, čeho můžeme dosáhnout.“

Popravdě řečeno, ani ji práce nebavila, ale to nebylo důležité. Podstatné bylo mít stabilní kariéru, která ji nikdy nenechá na holičkách.

„Ještě jeden střípek z minulosti,“ řekl Rupert, mrkl na Natalii a vzal si mikrofon. „Tahle mladá dáma za mnou kdysi přišla a sháněla tady ve firmě místo. A já jsem ji ve své nesmírné moudrosti okamžitě přijal.“ Odmlčel se. „A teď se na ni podívejte – má ty své oči štěněte, ale instinkty barakudy a je pravděpodobně chytřejší než my všichni dohromady. Co udělala s naším zásobovacím systémem, není nic jiného než zázrak. Díky tomu, že si to Natalie vzala pod svá křídla, zažíváme tady v Pinnacelu vůbec ten nejlepší rok.“ Zasmál se. „Dobrá, ano, vidím, že vás nudím. Takže to ukončím jedním závěrečným prohlášením. Jediná dcera našeho guvernéra Clementse se vdává za majitele společnosti Cast Iron.“ Cast Iron, řetězec velice oblíbených luxusních restaurací, založila velice populární internetová hvězda. Jeho kreativní spojování jídla a vína vzalo svět gurmánů útokem. „Jak si umíte představit, v našem pěkném státě to bude svatba roku.“ Další odmlka. „Ptáte se, co s tím máme společného my? Nuže, nechám Natalii, aby to vysvětlila.“

Natalie sáhla po mikrofonu a přitom se ucítila. Rozlité víno a nervózní pot. Úžasné. „Pokusím se to zkrátit.

Pinnacle Wines má nyní exkluzivní zakázku: dodáme víno na svatbu Bitsy Clementsové. A poté se staneme exkluzivním dodavatelem Cast Iron.“

Její slova zdaleka nevyjadřovala složitá a napjatá vyjednávání, jimiž si prošla. Natalie vedla svůj tým až na pokraj jeho sil, dávala dohromady ideální kombinaci produktů a diskontních sazeb. Mnohamilionový kontrakt byl téměř uzavřený.

Zbývalo splnit ještě jednu podmínku – obstarat vzácné alsaské bílé víno, na němž ženich trval. Jakmile toho dosáhnou, všechny podrobnosti budou vyřešené. „Ráda bych poděkovala svému týmu – Mandy, Cheryl, Daveovi a Laně – za jejich pomoc s projektem.“ V duchu si řekla, že je to prachsprosta lež. Tým byl celou dobu jen přítěž a vyžadoval její neustálou pozornost.

„A na to si všichni připijeme,“ zahlaholil Rupert a nasařil svůj šarm, když se znovu chopil mikrofonu. I on byl během procesu spíš na obtíž. Přestože se snažil, chyběla mu podnikatelská a finanční prozíravost potřebná k přípravě komplikovaného obchodu, rád si však přisvojoval zásluhy. Byl ale natolik slušný, že Natalii odměnil novou pozicí.

Všichni pozvedli ruce se sklenicemi. Natalie se rozhlédla po místnosti na všechny ty hovořící a smějící se lidi, kteří si užívali výhled z horních kanceláří budovy.

Součástí povýšení byla i nová kancelář dost daleko od krychlového gruntu, kde sídlilo oddělení zásob. Teď bude mít svou vlastní manažerskou kancelář. Přála si to místo ukázat matce – okno od podlahy ke stropu rámuující nekonečný výhled na zvlněnou krajinu Sonomy. Útočiště od neustálého neproduktivního klábosení jejích kolegů.

Rupert se pustil do dalšího roztomilého tlachání o nadcházejícím sňatku, který s přehnaným nadšením přirovnával ke královské svatbě. Natalie sestoupila z pódia a vzala si do ruky telefon. Na displeji svítilo její každodenní ujištění: *Věřím, že jsem na správné cestě.*

Odmázla ho pryč a stiskla opakované volání, ale jak se dalo očekávat, ozvala se jí jen hlasová schránka: *Dovolali jste se do Knihkupectví ztrát a nálezů Blythe Harperové v srdci historické čtvrti San Franciska. Zanechte mi zprávu. A ještě lépe, zajděte za mnou do knihkupectví.*

Natalie žádnou zprávu nezanechala. Matka hlasovou schránku kontrolovala jen málokdy. Natalie jí místo toho poslala textovou zprávu: *O nic moc jsi nepřišla, jen mi polili halenku červeným vínem a byla jsem trapná u mikrofonu.*

Potom si všimla, že jí na telefon přišla nějaká zpráva. Vyklouzla z místnosti; věděla, že ji nikdo nebude postrádat. Nepatřila k lidem, kteří k sobě přitahují pozornost. Prošla chodbou do své klidné nové kanceláře. Většina jejích věcí ležela v krabicích na podlaze. Doufala, že jí matka při své návštěvě pomůže všechno zorganizovat. Zastavila se u okna a mobilem pořídila snímek toho impozantního výhledu. Pak ho poslala matce a připsala: *Ještě lepší osobně.*

Hlasová zpráva přišla z Rickova čísla. Když ji poslouchala, trochu se nahrnila. *Ahoj miláčku, promiň, že jsem zmeškal tvůj velký den,* říkal svým hlubokým přátelským hlasem. *Nemohl jsem se uvolnit z toho dnešního zkušebního letu. Těším se na víkend. Miluju tě.*

Opravdu? Miluje ji? A miluje ona jeho?

Část z ní nechtěla nad odpovědí přemýšlet, ale kdyby k sobě byla naprosto upřímná, musela by si přiznat, že jiskra mezi nimi už dávno vyhasla.

Zdánlivě spolu vypadali jako ideální pár – ambiciózní manažerka ve vinařské firmě a schopný letecký inženýr a pilot. Pohledný a z dobré rodiny. Přesto se hned pod povrchem nacházela nepřehlédnutelná předvídatelnost. Natalii někdy dělalo starost, že jsou spolu prostě jen proto, že je to pohodlné. Pokud tedy pohodlné znamená stereotypní, rezervovaný vztah.

Bylo možné, že oba čekají, až to ten druhý skončí.

Z myšlenek ji vyrušilo cinknutí příchozího e-mailu. Prav-

děpodobně se týká nějaké pracovní záležitosti, která by mohla počkat do pondělka, přesto se na něj nedokázala nepodívat. A potom nemohla nevidět tučným písmem napsaný předmět zprávy, z něhož se jí málem zastavilo srdce: **Urgentní: Zmeškaná lhůta pro udělení licence.**

Co to sakra je?

Bezvládně se sesunula do svého ergonomického kancelářského křesla na kolečkách a cítila, jak bledne. Zpráva přišla od výkonného manažera z kanceláře guvernéra Clementse. *Slečno Harperová, s lítostí Vám sděluji, že nebyla dodržena lhůta pro udělení licence od Správní daňové rady a smlouva bude zrušena v souladu s...*

Promeškat důležitou stanovenou lhůtu znamenalo ohrožení celé dohody. Jak se to mohlo stát? V hrudi se jí dmul výkřik. Instinktivně věděla. Za to podání byla odpovědná Mandy. Natalie do ní znovu a znovu hučela, že ten pevný termín je zásadní. Mandy vždycky opakovala, že má všechno pod kontrolou. Natalie jí to dvakrát připomínala.

Ale potřetí už ne.

Udržela paniku na uzdě a na mobilním telefonu vyfukala číslo. Šlo o obchod, na jehož uskutečnění tak tvrdě pracovala a dravě soutěžila s dalšími dodavateli vín na svatbu a dalšími franšízovými smlouvami.

Pokud by se obchod neuskutečnil, Natalie by stála před rozhodnutím, zda ochrání Mandy před vyhazovem. Ta ženská dělala chybu za chybou a Natalie ji vždycky kryla. Mandy byla u všech oblíbená. Miláček všech. Okouzlující, zábavná, roztomilá, milovaná.

Když se dovolala na úřad státního správce a oblastního ředitele, Natalie málem rozmačkala mobil v ruce. Nakonec bylo dobře, že se na té oslavě matka ani Rick neukázali. Nepřipadalo by jim moc zábavné – jako ostatně nikomu – vidět ji, jak se snaží napravit chybu své kolegyně.

* * *

Po napjaté a vysilující hodině Natalie celou situaci zachránila. Vklouzla na toalety, oblečení nasáklé potem a červeným vínem, a celá se třásla. Nějakým způsobem se jí podařilo zachránit Mandy zadek – znovu. Stálo to pořádnou dávku pochlebování a 10 000 dolarů navíc na slevy – a Natalie věděla, že jí to strhnou z premií.

V kabince nezvracela, ale zvedal se jí žaludek. Svlékla si sako i halenku – obojí je pravděpodobně zničené. Halenku už na sobě nesnesla ani chvíli a vyhodila ji do odpadkového koše. Pak si přes vínem postříkanou podprsenku zapnula sako.

Právě chtěla vyjít z kabinky, když zaslechla zvuk otvíraných dveří.

„... vidělas ten její obličej, když Rupert drmolil?“ Hlas přicházel od někoho vcházejícího na toalety. Mandin hlas.

Natalie ztuhla. Přestala dýchat.

„Jo,“ přitakal někdo jiný. Mandina kamarádka Cheryl. „Ten její rozmrzelý ksicht. Díkybohu, že se na něj už nemusíme každý den dívat.“

„No že jo,“ uchechtla se Mandy. „To její takzvané povýšení je to nejlepší, co se nám kdy mohlo stát.“

„Myslíš?“

„Ta pěkná manažerská kancelář? Z personálního ji tam šoupli, aby už nikdo nemusel poslouchat ty její věčný otravný kecý. Už nám dá pokoj. Takže v reálu bude jediná její interakce s tabulkama. Perfektní. Osobně jsem Rupertovi poděkovala, že ji dostal pryč. Sladká svoboda!“

Natalie zaslechla hihňání a plácnutí. Dvě ruce si tleskly.

„Aleluja a sláva, už žádný jedovatý šéfky.“

Jedna z nich si začala vesele pobrukovat a obě pak vešly do vedlejších kabin.

Teď se Natalii chtělo zvracet doopravdy. Místo toho potichoučku utekla z toalet a modlila se, aby Mandy a Cheryl nezjistily, že je slyšela.

Sprcha a čisté oblečení trochu pomohlo, ale Natalie byla stále zdrcená z toho, co si vyslechla. Zdrcená, ale v jistém ohledu ji to nepřekvapilo. Nikdy by nepopírala, že je puntičkářka. Metodická. Náročná na sebe i na ostatní.

Rozhlédla se po svém skromném bytě a přiznala si svoji slabost pro pořádek a čistotu.

Ale dělá to z ní hrozného člověka?

Prsty si pročísla tmavé kudrnaté vlasy, které na ní byly pravděpodobně jediný neukázněný prvek, a přemýšlela o svém čistém splaceném hybridním autě, o svém uklizeném bytě, o svém bezpečném skromném životě... a – slabounký hlas uvnitř zašeptal – prázdnotě.

Nevěděla, co by tu prázdnotu mohlo zaplnit. Vytvořila si domov, který jako dítě postrádala – solidní, jednoduchý, uspořádaný. Bytu, přestože byl hodně příjemný, chyběl nějaký podstatný rys, který nedokázala zcela identifikovat. Její domov se nacházel v růžové štukované budově, malé a sladké jako dortík, vybavený věcmi, jimiž se ráda obklopovala – pohodlnými křesly, policemi nacpanými knihami a měkkou postelí, v níž se ráda choulila s knihou.

Mělo by to být to pravé. Měla by se tu cítit jako doma, jako v místě, kam patří. Přesto na ni v Sonomě zívala prázdnota, navzdory idylickému místu s vinicemi a jabloňovými sady. Nikdy se v tom bytě necítila úplně jako doma.

Nepochybně na tom mělo svůj podíl i její zaměstnání, navzdory její usilovné práci a loajalitě k firmě Pinnacle. Její kariéra jí většinou připadala jako dřina. V průběhu let tu práci začala nenávidět. To v ní spolu s depresivní myšlenkou, že se její vztah s Rickem blíží ke konci, vyvolalo čerstvý pocit nevolnosti.

Přestaň s tím, domlouvala si. Povýšení s sebou neslo tučné zvýšení platu a podíl ve firmě. Když vydrží, bude zajištěná na celý život. Vyrůstala v knihkupectví se svou přelétavou matkou u kormidla a chyběl jí pocit bezpečí a rovnováhy.

Snažila se potlačit nevolnost a připomněla si, že to všechno jsou dost dobré důvody, aby si práci u Pinnacelu podržela.

Oblékla si tříčtvrteční kalhoty, pruhovanou halenku a plátěné tenisky. Chtěla se zbavit toho neklidného pocitu, tak vzala do ruky mobil. Matka na textovou zprávu dosud neodpověděla. Rick zřejmě ještě někde létá.

Přišla jí ale zpráva od kamarádky Tess, která ji zvala k sobě na návštěvu. Konečně něco pozitivního v jinak mizerném dni.

Skočila do svého malého hybridního hatchbacku a vyrazila za Tess. Cestou zastavila u pouličního stánku, aby koupila sklenici medu. Jamie Westfallová, majitelka, chovala včely a do oblasti se přistěhovala sama a těhotná před několika lety. Už ale nebyla sama. Měla chlapečka jménem Ollie.

Natalie si vzala sklenici s nálepkou „ZACHRAŇTE VČELY“ a zasunula pětidolarovku do schránky na peníze. V tu chvíli vyšel Ollie ven. „Ahoj, slečno Natalie,“ řekl.

„Ahoj, jak je?“

Váhavé pokrčení ramen. Byl stydlivý tím nejroztomilejším způsobem. „Mám za domácí úkol číst mamce.“

„A jak ti to jde?“

Další pokrčení ramen. Na zápraží vyšla jeho matka,

křehká mladá žena v laclových kalhotách a vyšíváné venkovské halence. „Je dobrý čtenář, jenom strašně vybíravý. Ale ta poslední kniha, co jste nám dala, ta se mu moc líbila – *Jedna rodina*.“

„Skvělé, jsem ráda, že se ti líbila. Škoda že když jsem byla v tvém věku, Ollie, tak nebyla k mání. Naše rodina, to jsem byla jenom já, moje máma a děda a moc ráda bych si tehdy přečetla o různých typech rodin. Nejen o rodinách, které mají mámu, tátu, děti, psa.“ Vypočítávala je na prstech.

Zatáhl se za spodní ret. „O psech čtu rád.“

„Příště ti přinesu další knížku. Je jedna, která se jmenuje *To bude pejsek*. Už jsem ti někdy vyprávěla, že moje máma má knihkupectví? Dřív jsem tam pracovala, a to mi dalo super schopnost – vybrat právě tu pravou knížku pro to pravé dítě.“

„Jak to, že už tam nepracujete?“ chtěl vědět Ollie.

„Ode dne, kdy jsem tam skončila, si pokládám tu samou otázku,“ přiznala Natalie. „Jedu za Tess na trochu čaje a soucitu.“

„Čaj nemám rád,“ řekl Ollie. „Jak chutná soucit?“

Natalie se zasmála, prohrábla si vlasy a nasedla do auta. „Jako opečený maršmeloun s čokoládovou polevou!“

„Možná si to večer dáme jako zákusek,“ řekla Jamie. Stáli spolu na zápraží a mávali na rozloučenou.

Když Natalie před sebou viděla Jamie a její dítě, nemohla si nevšimnout, jak jsou spolu šťastní. Čas od času sama přemýšlela o dětech a pocítila bodnutí touhy. Vše v pravý čas, říkala si.

S Rickem o dětech jednou mluvili. Oprava: Rick mluvil o dětech. Ona poslouchala. A pochybovala. Pak už na to nikdy řeč nepřišla.

Cestou k Tess ji přepadly další pochybnosti. Je Tess její kamarádka, nebo se Natalie ujala jako zatoulané kočky? Po tom, co dnes Natalie vyslechla v práci, už si nebyla tak jistá. Nebyla si jistá ničím.

U směrové tabule Rossi Vineyards a Angel Creek Winery odbočila a pokračovala po dlouhé štěrkové cestě. Stejně jako Natalii i Tess Delaney Rossiovou vychovala pouze matka, a než se Tess přestěhovala do Archangelu, žila v San Francisku. Ale na rozdíl od Natalie se Tess v malém městě usadila, aby se tam vdala. Poslechla svoje srdce, nehnala se za kariérou.

Natalie zaparkovala před venkovskou usedlostí, kde Tess žila se svým manželem, jejich dětmi, nevlastními dětmi a dvěma zachráněnými psy – se stárnoucím italským chrtíkem se špičatým čumákem a s mohutným křížencem, který byl napůl akita inu a napůl Wookiee z Hvězdných válek, pokud ho vůbec šlo k něčemu přirovnat. Psi se spokojeně vyvalovali uprostřed chodníčku mezi příjezdovou cestou a domem.

Tess ji vyšla ven přivítat. Zrzavé vlasy si stáhla šátkem a přes oblečení měla zástěru umazanou od hroznového vína.

„Ahoj, Nat,“ volala. „Říkala jsem si, že bys s námi mohla chtít posedět.“

„To zní božsky. Díky.“

„Dominic a děti jsou všichni vzadu. Veliký den sklizně pro naši malou vinici.“ Tess vykročila před ni a vedla kamarádku na slunné místo vedle velkého přístřešku. Tým sklízeců vysypával přepravky s natrhanými hrozny na dlouhý nerezový třídící stůl. Na jednom konci stůl vibroval a odstraňoval nezralé nebo nahnilé hrozny. Na druhém konci jely hrozny po pásu k odstopkování.

Rodina se soustředila kolem. Ručně třídili hrozny, smáli se, hovořili spolu a šťáva z hroznů potřásla všechno, na co dopadla.

Natalie pozorovala děti a kolem pobíhající psy. Tessin manžel si pohvizdoval a starší děti Dominicovi dovedně pomáhaly. Všechno vypadalo tak normálně – rodina si prostě užívá, že jsou všichni spolu.

„Ahoj vespolek,“ pozdravila.

„Ahoj,“ odvětil Dominic. „Vítej o pátečním večeru v Angel Creeku.“

Dominic Rossi byl typ muže, jenž dělal manželům dobré jméno. Chlapík, na kterého seděl popis vysoký, tmavý a hezký. Chlapík, z něhož vyzařoval smysl pro humor a srdečnost spolu se spolehlivostí a ochotou. Býval prezidentem Archangelské banky, ale jeho vášní bylo dělat víno.

A očividně i dělat děti se svojí hezkou manželkou. Natalie pohlédla na Tessinu zástěru. Z profilu se její zvětšené břicho nedalo přehlédnout.

„Ty jsi zase těhotná?“ zeptala se tiše.

Tess odpověděla typickým ruměncem zrzek a radostným úsměvem.

„Slíbila mi sestru,“ řekla Trini. Dominicova dcera, nyní na střední škole, se podívala na svého bratra Antonia, který poodešel od stolu, aby zabavil Tessiny dva syny. Honil je kolem s rukama obarvenýma od hroznů. Malí chlapci, jimž se říkalo Jednička a Dvojka, reagovali veselým výskáním.

„To je super,“ řekla Natalie. „Gratuluju vám.“

Celá smíšená rodina Rossiových vypadala naprosto pohodově. Jen zdání, ujišťovala ji Tess. Natalie věděla, že nebylo vůbec lehké dát dohromady Dominicovy děti z jeho předchozího manželství se dvěma, které měli spolu. Ale nebylo pochyb, že ve chvílích jako tahle vypadali všichni šťastně a v bezpečí. Nebylo možné si nevšimnout jiskry vášně mezi Dominicem a Tess.

„Říká se, že do třetice všeho dobrého,“ podotkla Tess. „Proč se to říká?“

„Dobrá otázka,“ připustila Natalie. „Znamená to, že ty dvě předchozí děti nejsou tak dobré? Protože když se dívám na tyhle dva malé chlapíky, tak by mi stačili.“

Zatímco hovořila, Jednička vyklopil hrst vyhozené hroznové dužiny svému bratrovi na hlavu. Mladší chlapec zavyl vzteky.

Dominicova sestra Gina si otřela ruce. „Postarám se o to, Tess.“

„Díky.“ Tess se posadila na stoličku a pohlédla na Natalii. „Tak... Kde je dneska večer Rick?“

„Nejsem si jistá. Pozdě odpoledne měl nějaký zkušební let.“

„Připadá mi, že jsi měla náročný den,“ zaznamenala Tess.

Natalie se neobtěžovala s nějakým zapíráním. „No, v práci jsem dostala obří povýšení...“

„No páni, to je skvělý!“ vyhrkla Tess. Něco v Nataliině tváři ji ale zarazilo, protože dodala: „Nebo ne?“

„Všechno to vypadalo fajn. Firma dokonce zorganizovala malou oslavu, protože se mi podařilo dojednat velký obchod. Máma měla přijet, ale neukázala se. Což je asi dobře, protože to vypadá, že celé to povýšení byla finta, jak mě izolovat, abych nemusela s nikým pracovat.“

„Cože?“ Tessiny ruce zkušeně probíraly hrozny. „To nechápu.“

Natalie si povzdechla a sklopila zrak. „Jsem jedovatá šéfka.“

„Ani náhodou. Patříš mezi moje oblíbené lidi.“

„Ty se mnou nemusíš pracovat. Podle všeho jsem noční můra. Všechno musím mít pod kontrolou, jsem diktátorka, egoistická mrcha. Podle toho, co jsem vyslechla na záchodcích, zapadám do všech těchhle kolonek.“

„Ale Natalie. To přece vůbec nejsi ty. Se vši rozhodností tvrdím, že problém je ve tvých kolezích, ne v tobě. A někdo, kdo tohle říká, je objektivně hnusný. Mrzí mě, že jsi to slyšela, a chci, abys věděla, že to není pravda.“

„Díky,“ řekla Natalie. „Asi máš pravdu, ale bylo drsné to slyšet. Popravdě řečeno, jsem docela ráda, že mě přestěhovali do kanceláře, kde je mým jediným kolegou monitor s plochou obrazovkou.“ Povzdechla si. „Kolegyně mě nesnášejí.“

„No, my tě tady v Angel Creek Winery milujeme, tak si vyhrň rukávy a pojď nám pomoci.“ Tess jí hodila gumovou zástěru.

„Hned mě zapráhneš?“

„V téhle roční době pracují všichni.“

„Jsem jedovatá, pamatuješ?“ Energicky si zavázala zástěru.

„Rozluč se se svojí manikúrou,“ varovala Tess. „Ta příští je na mě.“

Natalie měla vždycky dokonale upravené nehty. Bylo to něco, co považovala za nezbytné, aby v práci vypadala profesionálně. Moc jí to ale nepomohlo. Oběma rukama se vrhla na odstopkovávání a její prsty získávaly sytou barvu červeného vína primitivo.

Chvilí pracovaly vedle sebe. Jednoduchá fyzická práce a klábosení Tessiny rodiny jí trochu pomohlo. „Co když mají pravdu?“ mudrovala nahlas. „Lidi v práci. Co když mají pravdu a jsem jedovatá a nikdo mě nesnese?“

Tess hned nereagovala, ale Natalie na sobě cítila její zkoumavý pohled. „Co?“ zeptala se konečně.

„Potřebuješ drink.“ Tess zachytila Dominicův pohled. „Dáme si pauzu,“ řekla a ukázala Natalii na vědro s hadicí.

„Ulejš,“ poznamenal její manžel s úsměvem.

Tess na něj vyplázla jazyk a otočila se. „Taky jsem někdy jedovatá šéfka. Jenom si netroufnou něco říct.“

Když se umyly, Tess nalila sklenici červeného vína ze soudku s označením Old Vine – Creek Slope. Pro sebe otevřela orosenou láhev Topo Chico a posadily se na terasu u domu. Vydlážděná plocha zastíněná pergolou nabízela krásný výhled na vinici. Všude tu byly dětské hračky. Za pergolou se rozkládal sousedící jabloňový sad, kde žila Tessina sestra a provozovala kurzy vaření s vínem.

„Poslyš,“ začala Tess. „Bývala jsem jako ty. V práci jsem byla ten podpurný článek a štvál mě svět, aniž bych ve skutečnosti věděla proč.“

„Cože?“ Natalie se ušklíbala a pak se podívala na dům – měl skutečný bílý plaňkový plot – a na děti a psy. „To snad ne.“

„Ano. Víš, že jsem jednou skončila na pohotovosti s panickou atakou?“

„Vážně? Ach, Tess. To jsem nevěděla. To je mi líto.“

„Díky. Upřímně, byla jsem úplně v háji. Myslela jsem, že mám infarkt.“ Na chvíli se odmlčela. Pak pokračovala: „Zdá se to být dávno – jiný život. Tehdy jsem byla svobodná a žila ve městě, než se všechno tohle stalo.“ Rukou mávla k vinici, manželovi a rodině. „Byla jsem posedlá svojí kariérou. A ta kariéra mi vážně šla.“

Tess pracovala jako odborná konzultantka pro luxusní aukční dům se starožitnostmi – aspoň tolik Natalie věděla. Tess také pomohla její matce s oceněním některých vzácných knih v jejím Knihkupectví ztrát a nálezů. „Jsem si celkem jistá, že ze mě lidi šleli,“ přiznala Tess. „A vím jistě, že jsem šlela sama ze sebe.“

„To si ani neumím představit.“

„Bylo to tak. Přežila jsem. A nesnažím se tě nějak strašit. Neříkám, že se nepotýkáš s něčím takovým, jako je stres, ale pro mě, když jsem ležela na pohotovosti přesvědčená, že umírám, to bylo pořádné varování.“

„Já jsem akční. Podle lidí v práci až příliš.“ Vyprávěla o Mandině zvyku dělat chyby a o tom, jak ji musí neustále kontrolovat a pracovat navíc, aby po ní chyby napravila.

„Takže si to ujasněme,“ řekla Tess. „Tahle ženská to denně zpacká a ty ji kryješ. Nic jí nedlužíš, tak proč bys ji měla pořád tahat z průšvihů?“

„Protože jsem její nadřízená. A protože můžu.“

„No, pak je tu jedna otázka. Co by se stalo, kdybys ji přestala krýt a nechala ji v tom? Co potom?“

„Mnohokrát jsem se na to sama sebe ptala,“ přiznala Natalie. „Byl by to průšvih pro celou firmu. Kdybych zrovna dneska odpoledne nedala věci do pořádku, přišli bychom

o zákazníka a utrpěla by reputace firmy. A tím i moje, protože jsem Mandina nadřízená. Nakonec by dostala padáka. A ona svoji práci potřebuje. Je samoživitelka, vychovává dvě děti.“

„A proč by to měla být tvoje starost?“ zeptala se Tess.

„Protože já –“ Natalie se odmlčela. „Ne, není.“

„Takže...?“

Natalie otáčela vínem ve sklenici. Víno bylo nádherné, složité, bohaté a delikátní. Celá společnost, pro kterou pracovala, byla postavena na základě téhle znamenité tekutiny. Dávala uspokojení a radost lidem, kteří věděli, jak si ji vychutnat.

Ale pro Natalii to nebyla žádná radost, jen práce. Stabílní, lukrativní práce s benefity. S penzijním plánem. Se vším, co její matka celý svůj život neměla. „Nepodržet Mandy, když přesně vím, jak to udělat, mi připadá manipulativní. Nechci být strůjcem jejího pádu.“

„Je mi to jasný a je mi taky jasný, odkud pocházíš. Obě nás vychovaly jen matky. Žádný táta na dohled. A zhroutily se z toho?“

Natalie si vybavila matku, které se nějak podařilo poradit si s finančními problémy, aniž by ji to úplně zničilo. Tess a její sestra Isabel vyrůstaly bez otce. Zmizel, ještě než se narodily.

Natalie naopak přesně věděla, kde je její otec. Přestože Blythe ráda říkala, že jí život dal všechno, co chtěla, Natalie občas přemýšlela, jestli je to skutečně pravda. Blythe byla ranec protikladů. V podnikání by šla do jakéhokoliv rizika, ale svoje srdce by nikdy neriskovala.

„Když budeš tu podřízenou pořád zachraňovat,“ pokračovala Tess, „nikdy se nenaučíš věci řešit sama. Byla bys překvapená, jak moc se může člověk z takového neúspěchu poučit.“

„Je to něco, co se vyplatí,“ přitakala Natalie.

„Podívej, chci říct, že jí neprokazuješ žádnou laskavost,

když za ní pořád zametáš. Zachraňovat někoho mu bere možnost učit se a hnout se dopředu.“

„Jak jsi v těchhle věcech tak zmoudřela?“ zeptala se Natalie. „Těhotenské hormony?“

„Přesně tak,“ ušklíbla se Tess.

Natalie si připomněla vychutnat tmavé, syté víno a úžasné barvy nadcházejícího soumraku. Má dobrý život. Dobrou práci. Dobrou kamarádku. „Musím říct, že jsi lepší než nějaká terapie. Byl to mizerný den. Nejen práce a to, že se máma neukázala.“ Opět si povzdechla. „Myslím si, že nám to s Rickem nevydrží.“

„Ty a Rick? Vždyť jste tak skvělý pár. Co se stalo?“ zeptala se Tess.

„No, to je trochu problém. Ve skutečnosti se nestalo nic. Vůbec nic. Je to hrozně milý kluk – a předpokládám, že – mimo práci – jsem i já hrozně milá. Hodíme se k sobě, ale... nejsem si jistá, jestli to stačí. Už jsme spolu skoro rok a nic se vlastně nikam neposunulo.“

„Bože. Ty chceš, aby se něco posunulo?“

Natalie se zahleděla na rozlehlou krajinu, vinice a sady, nekonečno. Rick ji někdy vzal do letadla, aby se pokochala přírodou. Milovala to. Přála si, aby mohla říct, že miluje jeho. „Chci do něj být blázen. Měla bych do něj být blázen. Vypadá skvěle. Je úspěšný. Dost dobrý v posteli. Má milou rodinu dole v Petalumě.“

„A přesto...“

„Přesně. Je tady to *přesto*.“ Dívala se na obzor, na mírně zvlněnou sinusoidu, kde se kopce setkávaly s oblohou. „Přála bych si, aby nebylo. Kdybych to tak v sobě mohla všechno cítit.“ Byla to pravda. Toužila po nějaké opojné směsici vášně, jistoty a vzrušení.

Je možné, že v tom to všechno vězí. Jenže samotná podstata vzrušení je riziko.

V takovém případě se bez vzrušení asi dokáže obejít. „Máma říká, že se moc uzavírám před intimitou,“ přiznala.

„A ona se v tom samozřejmě vyzná. Celý život je svobodná. A tvrdí, že je šťastná. Tak proč si myslí, že já někoho potřebuju? Nemůžu být taky šťastná?“

„Jasně že můžeš. Tvoje matka je jako ta moje – hromada protikladů. Aby nebyla nuda. Ach, Nat. Je mi líto, že se tvoje matka neobtěžovala se tam ukázat, a mrzí mě, že jste na tom s Rickem špatně. Ale tvoje povýšení je skvělé a zasloužené.“ Odmlčela se. „Jsi moje kamarádka a mám tě ráda, takže tohle říkám od srdce. Myslíš, že jsi mrzutá kvůli té práci?“

„Teda, hm,“ odpověděla Natalie. „Práce je... no, prostě jen práce. Ale jsem v ní vynikající. I když bych si moc přála najít něco stabilního a inspirujícího, myslím, že pro mě nic takového neexistuje.“

„Tak nějak časem ses utvrdila v tom, že cítit vzrušení je velké riziko.“

„Když někdo vyrůstá v knihkupectví, může se mu to stát. Nebudu lhát, že to nebylo vzrušující – všechny ty knížky kolem, přicházející a odcházející zákazníci, každý měsíc dodávka nových titulů – to byla ta zábavná část. Ale v určité chvíli mi došlo, že se máma topí v dluzích. A to měsíc za měsícem.“

„A to tě natolik děsilo, že ses vrhla na stabilní kariéru bez nějakých překvapení.“

Natalie přikývla. „Nejsem odvážná jako moje matka. Možná má ráda horskou dráhu. Nevadí jí, že je pozadu s placením účtů, protože je přesvědčená, že bude zase dobře.“

Při pomyšlení, že by takhle žila, se Natalii sevřel žaludek. „Viděla jsem ji vyděšenou jen jednou, když děda upadl a zlomil si kyčel. Teď má děda něco, čemu mamka říká ‚kognitivní potíže‘. Fakt jsem ji dneska chtěla vidět, abych se o tom dozvěděla něco víc. Chudák děda. Třeba proto nemohla přijet – kvůli dědovi.“ Objala se pažemi kolem těla a vybavila si laskavého muže, který jí byl otcem, chu-

vou, rádcem a učitelem při domácích úkolech, zbožňovaným kamarádem jejího dětství.

„Můj děda taky spadl,“ řekla Tess.

„Starý Magnus?“ Natalie se se starým pánem několikrát setkala. Byl hodný stejně jako její dědeček. Měl jemné vystupování, jaké vyzařovalo z těch nejlepších typů dědečků. „Někde upadl?“

„To už je dávno. Spadl ze žebříku, když v sadu česal jablka. Strašně jsme se báli, ale vylízl se z toho.“

„Doufám, že to samé budu moct říct o mém dědovi. Co si zlomil tu kyčel, už není, jaký býval. Možná za ním zítra vyrazím do města.“

„Určitě tě rád uvidí.“

Natalie vstala a odnesla sklenice na barový pult na terase. „A teď trochu veseleji. Nechám tě vrátit se ke svojí rodině. Musím jet domů a popřemýšlet, co bych měla dělat ohledně lidí, kteří mě nenávidí.“

„Přestaň s tím.“

„Zkusím to, Tess. Nenechám se tím rozhodit.“

Cestou domů si Natalie ta slova opakovala jako mantru. *Nenech se tím rozhodit.*

Mantra nefungovala, a tak si zapnula rádio a při západu slunce nad krajinou si zpívala spolu s Eddiem Vedderem. Písní „Wishlist“ si doplňovala svůj vlastní seznam přání. Jiné zaměstnání. Jiný přístup. Jiný život.

„Více k naší aktuální zprávě...“ Hlasatel přerušil další skladbu. Otráveně natáhla ruku, aby naladila jinou stanicí, ale zarazila se, když zaslechla „Letecké inovace“. To byla Rickova firma.

„Federální úřad pro letectví vyšetřuje odpolední havárii malého letadla registrovaného u Leteckých inovací v Lake Loma,“ oznámil hlasatel. „Oba lidé na palubě, pilot i spolucestující, při pádu zahynuli. Jména zemřelých budou oznámena až po informování jejich rodin.“

Natalie poslouchala s rostoucím strachem a provinilým pocitem úlevy. Byla to Rickova firma, ale Rick nemohl být obětí. Dnes letěl sám, měl to být zkušební let. Zastavila u krajnice a zavolala mu. Nevzal to. Pak mu poslala krátkou textovou zprávu: *Právě jsem slyšela o té havárii. Je mi to líto. Někdo, koho jsi znal?*

Odpověď nepřišla, tak se znovu rozjela. Musel to být někdo, koho znal. Koneckonců šlo o malou firmu. I ona by oběť neštěstí mohla znát. S Rickem se s některými z ostatních pilotů stýkali, účastnili se vyhlídkových letů a letů na ochutnávky vín. Zamyslela se nad tím, zda je život s Rickem opravdu tak špatný. Byl stabilní. Předvídatelný. Spolehlivý. Byl vším, co oceňovala.

Impulzivně odbočila z hlavní silnice a vyrazila k ústředí Leteckých inovací. Parkoviště bylo plné služebních vozidel a lidí pobíhajících kolem. Hledala v davu Ricka – vymydleného a upraveného mladého muže se širokými rameny, krátkým sestřihem a hezkým úsměvem.

Mezi zaměstnanci hemžícími se kolem hlavní budovy a hangárů ho nezahlédla. Pak na předních schodech spatřila sedět Miriam, jeho asistentku. S někým telefonovala.

Miriam zvedla hlavu a uviděla Natalii. „Zavolám zpátky,“ řekla do telefonu.

„Ahoj, právě jsem to slyšela,“ řekla Natalie. „Zajela jsem se zeptat, jestli se Rick už vrátil.“

Miriam se přidržela zábradlí a vstala. „Natalie...“ Asistentka měla obličej bílý jako načechná oblaka plující nad kopci Sonomy.

Natalie se zarazila. Děs na ni doléhal postupně – zmatek a nevíra, potom rezolutní popření. „To nebyl Rick,“ řekla. Její hlas zněl drsně, téměř zle. Takhle možná zní v práci, napadlo ji.

„Ach, Natalie. Je to strašné. Hrozné. Je mi to tak líto. Nemůžu ani...“ Miriam ji vzala za ruku. „Pojď si sednout.“

Natalie ustoupila a ucukla rukou. „Nepotřebuju sedět.

Potřebuju... já... já...“ Neměla ponětí, co v téhle nesku-
tečné, nesnesitelné chvíli potřebuje. Zalapala po dechu.
„Řekl, že bude celý den pryč. Jo. Řekl, že to na moji oslavu
v práci nestihne. Měl nějaký zkušební let. Bože, zřítíl se
během toho letu? Letěl... letěl...“

„To... Nebyl to zkušební let.“

„Takže je v pořádku?“ Natalie si zoufale přála, aby to tak
bylo.

V očích Miriam se mihla panika. Vypadalo to, že má po-
tíže podívat se Natalii do očí. Pak se zhluboka nadechla.
„On, hm... Měl spolucestující.“

„Slyšela jsem to ve zprávách, ano.“ Hlavou se jí honily
myšlenky. Proboha. Rick.

Jeho rodiče žili v Petalumě. Tam měl i sestru. Seznámila
se s ní jen před několika týdny – Rita? Ne, Rhonda. „Měla
bych zajet za jeho rodinou?“ zeptala se. „Je teď někdo
s nimi?“

Srdce jí divoce bušilo. Dlaně měla vlhké a plicím se ne-
dostával vzduch.

Rick už není. Jak může nebýt? Na zítra večer měli naplá-
novanou večeři v restauraci French Laundry v Yountville.
Mučila se kvůli rozhovoru, který mezi nimi musí proběh-
nout o skutečnosti, že jejich vztah zřejmě nefunguje. Pře-
mýšlela, kdo z nich sebere odvalu a ukončí to.

Jak by mohl nebýt?

„Natalie, vážně potřebuju, aby sis sedla.“ Miriam jí polo-
žila ruku na rameno a vedla ji ke světlým vápencovým scho-
dům před nízkou moderní budovou. Její dotek byl pevný,
ale Natalie přesto cítila, že se Miriam třesou ruce.

„Ano, dobře. Jsem... Myslím, že všichni jsou v šoku...“
Všimla si, že se někteří lidé dívají jejich směrem a šeptají si.

„Měl spolucestující,“ opakovala Miriam. „Také zahynula.“

„Ach. No to je strašné.“ Stále se jí hlavou honila spousta
myšlenek. Utíkaly od něčeho, co bylo příliš těžké vyslovit.
Ona. Někáká žena? Rick ji podvádí?

Už ne, pomyslela si. A pak se nenáviděla, že takhle přemýšlí.

Miriam se k ní otočila. Obě ruce měla pevně sevřené. „Je mi to moc líto. Nevím, jak bych... proboha. Ta spolupustující byla tvoje matka.“

Čas se zastavil. Všechno se zastavilo – dech, srdeční tep, otáčení Země, vítr ve stromech, houf blížícího se personálu. Natalie se přinutila poslouchat Miriamino vysvětlování, snažila se vnímat její slova, přičemž zároveň cítila, že se jí všechno uvnitř bouří v zuřivém popírání. Tohle přece nemůže být pravda! Jenže jak se kolem ní stahovalo stále víc lidí, cítila ten zničující elektrický šok jistoty.

Zírala na ženu, která jí právě řekla, že její matka je po smrti, ale ve skutečnosti neviděla přes slepotu šoku nic. A pak to přišlo. Bolest tak příšerná, že dočista ztuhla v naprosté otupělosti, zasažená přímo do srdce.

„Dědoušku.“ Natalie oslovila svého dědečka vlídně, s laskavostí, jaké jen byla schopná. „Je čas jít.“

Když vešla dovnitř, Andrew Harper vstal ze svého oblíbeného ušáku ve svém maličkém bytě v zadní části knihkupectví. Ve staré budově už nezvládal schody a z bytu nahore, kde prožil téměř celý svůj život, se přestěhoval dolů. Ze skladu v přízemí se udělala malá garsonka. Tohle uspořádání nebylo ideální, ale dědeček tak nemusel opustit svůj celoživotní domov. I když byl byteček stísněný, měl okno s výhledem na malou zadní zahrádku, nyní ozářenou kvetoucími topolovkami a růžemi.

Opřel se o hůlku a otočil se k ní. Milý úsměv mu zvedl koutky úst. „Á, tady jsi, Blythe. Čekal jsem na tebe. Moc ti to sluší. Máš nové šaty?“

Natalii se vzedmulo srdce. Přistoupila k němu. Dědeček v jejím životě vždycky představoval stálý inventář. Co si pamatovala, vždycky byl přítomný, v suterénu restauroval staré knihy nebo si v obchodě povídal se zákazníky. Po večerech jí četl pohádky, ona se k němu tulila a vdechovala vůni jeho vody po holení. Podle jeho vlídného příkladu se naučila moudrosti a laskavosti.

A nyní potřeboval on ji. V posledním týdnu si Natalii hodně často pletl s její matkou. Možná byl jeho žal prostě neúnosný a selhávající mysl vtiskla do obličeje Natalie rysy